

МІС ПОЛЛІ

Того червневого ранку міс Поллі Гаррінгтон стрімко увійшла до кухні. Це було зовсім не схоже на поважну господиню маєтку Гаррінгтонів. Міс Поллі взагалі відзначалася особливою статечністю та розважливістю і надзвичайно пишалася своїми манерами. Але сьогодні вона квапилася. Справді квапилася.

Ненсі, миючи посуд, здивовано підвела на неї очі. Дівчинка працювала у міс Поллі кухаркою лише два місяці, але вже звикла до того, що її господиня ніколи нікуди не поспішає.

— Ненсі!

— Так, мем, — весело відповіла Ненсі, не відриваючись від роботи.

— Ненсі, — голос міс Поллі став дуже суворим, — коли я звертаюся до тебе, ти маєш припинити роботу і уважно мене вислухати.

Ненсі зашарілася. Вона швиденько поставила глечик на стіл. Рушник зачепився за ручку, і глечик ледве не полетів на підлогу. Ненсі знітилася ще більше.

— Так, мем. Гаразд, мем, — вона підхопила глечик і поставила на стіл. — Я лише хотіла швидше впоратися з посудом, адже ви самі мені це наказали.

Господиня спохмурніла.

— Досить, Ненсі. Мені не потрібні твої пояснення. Я лише хочу, щоб ти уважно мене вислухала і запам'ятала все, що я тобі зараз скажу.

— Так, мем, — Ненсі ледве стримала зітхання. Їй ще ніколи не вдавалося догодити господині. Правда, особ-

ливого досвіду роботи прислугою в ней не було. Раніше вона не працювала. Але коли мама раптово овдовіла й занедужала з горя, лишившись із трьома маленькими дітьми на руках, не рахуючи Ненсі, дівчині довелося шукати роботу і підтримувати сім'ю. Тож вона дуже зраділа, коли їй запропонували місце кухарки у великому будинку на пагорбі.

Раніше Ненсі з родиною жила у містечку Корнер, за шість миль звідси. Досі вона знала про міс Поллі лише те, що вона власниця старого помістя Гаррінгтонів і одна з найзаможніших людей у місті. Ненсі тут працювала два місяці, за цей час у неї склалася думка про господиню як про сувору і педантичну особу з незворушним обличчям, яка гнівалася щоразу, коли ніж падав на підлогу чи голосно грюкали двері. Але навіть, якщо усі ножі лежали на місці і з дверима нічого не відбувалося, усмішка на обличчі міс Поллі все одно не з'являлася. Жодного разу.

— Коли закінчиш вранішню роботу, Ненсі, — знову заговорила міс Поллі, — піднімися на горище і поприбираї у маленькій кімнаті усі скрині та яшки. Витри пилоку, гарненько вимий підлогу і постав там дитяче ліжко.

— Гаразд, мем. А куди дівати речі?

— Перенеси їх у далекий закуток на горищі.

Вона повагалася, а потім повела далі:

— Ненсі, я хочу тобі сказати це зараз: до нас приїжджає моя небога, міс Поліанна Уітіер. Вона житиме тут. Їй одинадцять років, і вона спатиме в тій кімнаті.

— Маленька дівчинка — і приїде сюди, міс Гаррінгтон? О, так це ж чудово! — вигукнула Ненсі, з ніжністю згадавши своїх маленьких сестричок, що лишилися у Корнері.

— Чудово? Я б не сказала, що це саме те слово, яке сюди підходить, — жорстко заперечила міс Поллі. — Однак, я — порядна жінка, у мене є почуття обов'язку, і я зроблю все, що від мене вимагається.

Ненсі знову густо почервоніла.

— Звичайно, мем. Я лише хотіла сказати: така маленька дівчинка зможе... оживити цей дім, зробити його веселішим.

— Дякую за турботу, — сухо перебила леді, — але я не бачу ніякої потреби щось тут змінювати.

— Але ви... ви ж погодилися узяти до себе дитину вашої сестри. Ви ж захотіли цього, — не вгавала Ненсі. Вона відчувала — треба зробити хоч щось, аби підготувати цей дім до приїзду самотньої маленької незнайомки.

Міс Поллі гордовито звела підборіддя.

— Звичайно, Ненсі, оскільки мені довелося мати сестру, яка сама вирішила одружитися зі священиком, поїхати на край світу, а потім подарувати цьому світові нікому не потрібне дитя. Я не в захваті від цього, однак змушенна опікуватися нею. Але на відміну від інших, я маю достатньо розвинуте почуття обов'язку й не кину її напризволяще. Хочу ще раз нагадати тобі, Ненсі, — не забудь прибрати в кімнаті. І зверни особливу увагу на кутки, — закінчила вона, різко розвернулася й вийшла з кухні.

— Так, мем, — зітхнула Ненсі, взяла зі столу глечик і повернулася до роботи.

Міс Поллі сиділа у своїй кімнаті, тримаючи в руках лист, який прийшов два дні тому з далекого містечка на Заході, Саме він став такою прикрою несподіванкою. Лист було адресовано міс Поллі Гаррінгтон, Белдінгсвілль, Вермонт:

Пані, преподобний Джон Уітієр помер два тижні тому, залишивши сиротою дівчинку одинадцяти років. Усе його майно — кількох книжок, адже, він був пастирем маленької місіонерської церкви і отримував дуже скромну платню.

Містер Джон Уітієр розповідав мені, що його покійна дружина доводилася Вам сестрою. Хоча стосунки між Ва-

шими родинами були не найкращими, він все ж дуже сподівався, що в пам'ять про сестру Ви не відмовитеся взяти сирітку до себе й дати їй відповідне виховання.

Саме тому я і пишу до Вас. Коли Ви читатимете цей лист, дівчинка вже буде готова вирушити в дорогу. Все буде залежати від Вашої відповіді. Якщо Ви не відмовите, ми будемо Вам безмежно вдячні. Одне прохання: про Ваше рішення, хоч яким би воно було, повідомте, будь-ласка, одразу. Річ у тім, що незабаром на Схід видається одна поважна подружня пара. Ми могли б попросити їх узяти дівчинку з собою до Бостона, а там посадити на Белдінгсвільський потяг. Про дату приїзду і номер потягу ми повідомимо додатково.

Щиро сподіваюся отримати від Вас прихильну відповідь.

З повагою, Єремія О. Уайт.

Нахмурившись, міс Поллі згорнула аркуш і поклав його до конверта. Учора вона відправила відповідь,

